

Perspectives i propostes per avançar cap
a una transició ecosocial de majories

ECO

SOCIALISME

**PER CANVIAR-HO
TOT**

anticapitalistes

NAVEGAR LA INCERTESA

La crisi ecològica ho inunda tot, la nostra aposta política també ho ha de fer

L'any 2020 havia de ser l'any en què la mobilització ecologista s'intensifiqués i es fessin salts d'escala que li permetessin collir allò que havia començat a créixer amb el nou cicle de protesta. **Les conseqüències de la crisi ecològica s'han fet ja prou visibles i innegables com perquè una majoria social assumeixi que no es tracta d'un problema de futur, sinó que és quelcom totalment immediat.** L'emergència climàtica, la pèrdua massiva de biodiversitat, l'escassetat de recursos naturals, la contaminació i la destrucció d'ecosistemes, junt amb el declivi energètic van deixar fa temps de ser fenòmens aïllats i inconnexos.

En canvi, allò que ho ha marcat tot des de l'inici del 2020 no és una major força social de l'ecologisme, sinó la crisi sanitària històrica de la COVID-19 i tot allò que se'n deriva. Confinaments, contagis, morts, crisi econòmica, acomiadaments massius i increment de la precarietat. Durant molts d'aquests mesos, resultava fins i tot desaprensiu pensar políticament més enllà de l'esfera de la pandèmia, tan urgent i tan gegantina. **Però durant aquest temps, ni la política ni la vida han quedat congelades en un temps buit.** L'exploració capitalista de les nostres vides ha continuat, la devastació ecològica del planeta ha continuat. De fet, totes dues s'han accentuat.

Les prioritats sobre les quals gira l'ordre social imposat no s'han vist afectades en absolut. La barbàrie es converteix la quotidianitat, si és que en algun moment va deixar de ser-ho. **Som les classes populars les qui paguem les conseqüències de l'avarícia de les elits econòmiques, com sempre:** les retallades sobre la sanitat pública de les darreres dècades, els treballs essencials sense mesures de seguretat sanitària, els acomiadaments que es derivaran d'aquesta crisi econòmica, les privatitzacions i les retallades que vindran. La pressió que pateix la majoria social es fa cada vegada més insuportable. Mentrestant, **la magnitud de la crisi ecològica en la qual ens trobem augmenta aquesta pressió fins al punt de convertir la nostra societat en una olla de pressió.** El món en el qual vivim ja no és aquell en el qual crèiem viure. La devastació causada sobre l'esfera natural durant l'últim segle ha provocat que es trenquin la majoria dels equilibris que ens sostenien. En el futur pròxim, veurem com allò altament improbable es torna quotidià. **Si aquestes crisis i incerteses estan regides per la dominació capitalista, podem tenir la certesa que les conseqüències imposaran un empitjorament de les condicions de vida de les classes populars.**

Justament per això, **és ara més urgent que mai ser capaces de pensar, imaginar i construir una alternativa radicalment diferent.** L'ecosocialisme ens ho permet. En aquesta revista realitzem un repàs a algunes de les qüestions fonamentals que creiem que han de ser presents en aquestes propostes per a una societat ecològicament sostenible i socialment justa. Comencem per la salut, passem al treball i arribem al territori. Considerem que aquests tres eixos són avui fonamentals per començar a caminar des del nostre present concret. Continuem amb les eines que ens permeten fer front a la privatització de les nostres vides i recuperem la necessitat d'una planificació econòmica i ecològica. **Presentem aquest contingut a manera de proposta programàtica, ni dogmàtica ni tancada, que pretén alimentar discussions i reflexions, així com afavorir l'impuls que necessitem per construir aquesta alternativa.** Perquè en les properes dècades la disjuntiva política es mostra clara: **ecosocialisme o barbàrie.**

CONTINGUT

04	SALUT Per un sistema sanitari públic i fort per fer front a les crisis com l'actual. Per un abordatge integral dels problemes sanitaris, que vagi a les causes, combati la desigualtat i freni la devastació ecològica.
09	TREBALL El món del treball en crisi i el treball en la crisi ecològica. Una comprensió àmplia del treball que tingui en compte tots els treballs de cures, els valors i avanci cap a la seva redistribució. Algunes respostes en una mar d'incerteses.
15	TERRITORI Fer front a l'extractivisme, a la insostenibilitat i al domini de les empreses privades en àmbits com el model agroalimentari, l'energia, el transport o l'habitatge. Defensar les sobiraniaes en totes les esferes i construir alternatives per a la majoria social.
21	PLANIFICAR PER A TOTES Combatre la privatització de les nostres vides i l'atac neoliberal. Defensar allò públic com una trinxera des de la qual avançar. Desenvolupar la planificació econòmica i ecològica com a eina per a la transformació que necessitem.
27	PASSAR A L'OFENSIVA Organitzar el conflicte per empènyer cap a un horitzó ecosocialista.

SALUT

**LA CRISI SANITÀRIA COM A MOSTRA
DELS IMPACTES ECOLÒGICS**

IMPACTE DE LA COVID19 I RESPOSTA SANITÀRIA

Com ha afectat de forma diferenciada el virus a causa de les desigualtats socials?

Les malalties no es distribueixen de manera aleatòria entre la població, sinó que estan condicionades per l'estructura socioeconòmica en la qual viuen les persones. Això ho comprovem amb indicadors com l'esperança de vida, la mortalitat o els anys que es viu amb alguna discapacitat, i té relació directa amb la classe social, el barri, el nivell d'estudis, l'ètnia o el gènere. Aquestes característiques s'anomenen determinants socials de la salut.

Dit d'una altra manera, **el lloc que ocupis en relació als diferents eixos d'opressió condicionaran la teva esperança de vida i la teva salut.** Aquestes diferències s'han vist reflectides durant la pandèmia, i no haver-les tingut en compte a l'hora d'abordar les mesures de salut pública necessàries per combatre el virus ha fet que augmentessin en lloc de disminuir.

Quina sanitat pública ha fet front a la pandèmia?

El Sistema Nacional de Salut va sofrir durant l'última dècada retallades pressupostàries i privatitzacions que van anar afeblint els Serveis de Salut de tots els territoris. Això es va traduir en menys plantilles i menys llits hospitalaris públics, junt amb el desmantellament de l'Atenció Primària i l'escassetat de les estructures de Salut Pública i de vigilància epidemiològica, claus per frenar l'extensió de la pandèmia

Quina ha estat la situació de les residències? Qui en té la responsabilitat?

La situació demogràfica a l'Estat espanyol ha por-

tat a un envelliment de la població, augmentant la demanda no satisfeta de places en centres residencials de gent gran. La major part d'aquestes places (>70%) són a centres privats. Aquesta situació, sumada a la falta de regulació del sector, ha generat el caldo de cultiu perfecte per a l'arribada de fons d'inversió i empreses purament especulatives, la política de gestió de les quals consisteix a maximitzar els beneficis en el curt termini mitjançant la retallada en plantilles i infraestructures. **Els últims anys hem assistit a un augment de denúncies per part de les residents, familiars i treballadores.** L'arribada de la pandèmia va provocar un col·lapse. **Les conseqüències d'aquesta mercantilització de la vida són ben conegudes: milers de morts, en la seva majoria en condicions inhumanes.**

Què succeeix amb les vacunes? Per què és necessari alliberar les patents?

Gràcies a un enorme esforç científic i a colossals sumes de diners públics hem pogut desenvolupar vacunes eficaces en menys d'un any. **Però aquest històric assoliment està sent eclipsat per la cobdícia de la indústria farmacèutica i dels països rics.** La vacunació només està funcionant en aquells països, com Israel o els Estats Units, que han pagat xifres desorbitades per les dosis, malgrat que el seu descobriment ha estat gairebé íntegrament finançat amb diners públics.

L'arquitectura de patents fa que la propietat del coneixement científic es concentri al Nord global, provocant desproveïments al Sud global. **Alliberar les patents és un primer pas necessari, però l'horitzó ha de ser acabar amb la propietat privada dels mitjans de producció farmacèutica.**

CAUSES ECOLÒGIQUES DE LA PANDÈMIA

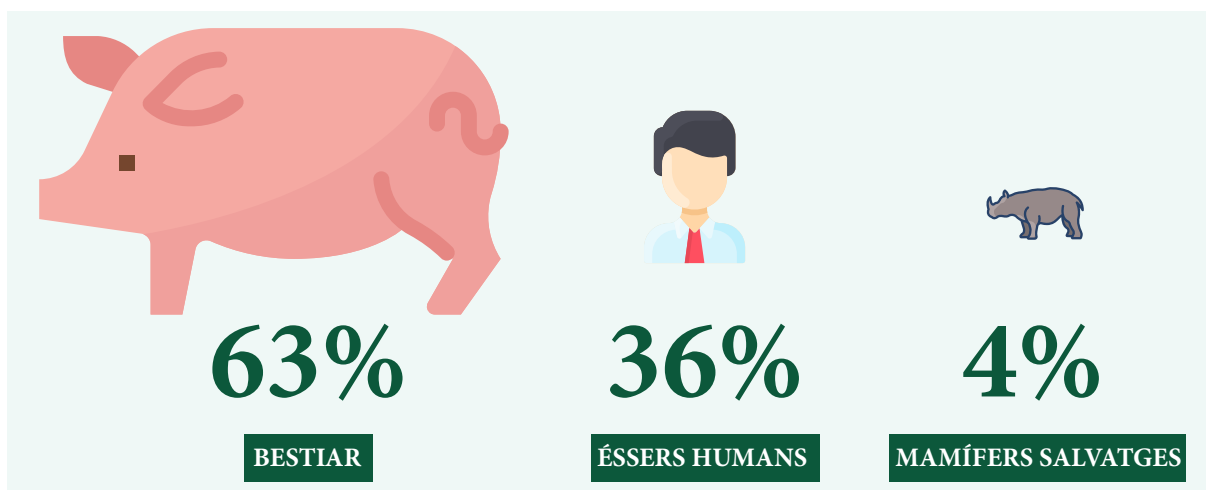
L'aparició d'una pandèmia mundial com la de la COVID-19, lluny de ser un succés inesperat, és quelcom que es venia advertint fa dècades. Les causes estan estretament vinculades amb la crisi ecològica. Els processos que augmenten el risc de noves pandèmies són principalment aquests dos:

Desforestació i agroindústria: L'increment del consum de productes com la soja o l'oli de palma impulsa la desforestació de grans regions del món. La soja es destina als pinsos de la ramaderia i a la producció de biodièsel, mentre que l'oli de palma s'utilitza en precuinats i cremes. L'ampliació de la zona de cultiu de tots dos productes està provocant la desaparició de boscos verges des de Borneo fins al Brasil. **El que genera aquesta decisió de l'agroindústria és que els animals que vivien en aquests boscos es desplacen a zones més pròximes a les habitades per humans.** D'aquesta manera, augmenten les possibilitats que algun dels virus que es troben de manera natural en els cossos d'aquests animals es transmeti a un ésser humà, amb el risc de convertir-se en una nova pandèmia. L'aparició de l'Ébola, per exemple, es troba relacionada amb la desforestació causada per l'obertura de la selva d'Àfrica Occidental als mercats mundials i al capital internacional.

Ramaderia industrial: Les macrogranges concentren milers d'animals amuntegats engreixant-los fins al moment del seu sacrifici. **Aquest ambient és propici perquè un virus es propagui, a causa de la multitud d'hostes en un mateix espai.** A més, un dels riscos existents és que diversos ceps d'un mateix virus siguin presents en una d'aquestes granges. Això suposa un immens perill, perquè augmenten les possibilitats que es generi un nou virus amb major potencial de contagi i mortalitat. Si a tot això li afegim les males condicions laborals i higièniques de les treballadores en la indústria, les probabilitats de nous brots de contagi augmenten.

D'aquesta manera, **l'agroindústria i la ramaderia industrial són responsables d'uns perills per a la salut humana, animal i mediambiental tan grans que és impossible ignorar-los.** Per abordar una crisi sanitària com l'actual i evitar l'aparició de futures pandèmies necessitem abordar les seves causes estructurals, que es troben en la devastació ecològica impulsada per aquests interessos econòmics.

DISTRIBUCIÓ DE MAMÍFERS SOBRE LA TERRA

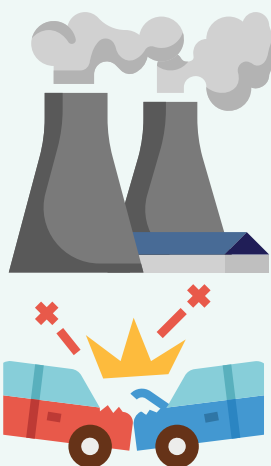

ALTRES CRISIS SANITÀRIES DE CAUSES ECOLÒGIQUES

Ja hem vist com l'actual crisi sanitària mundial té un origen relacionat amb la crisi ecològica a la qual ens enfrontem. De la mateixa manera, la devastació ecològica del nostre planeta té moltes altres conseqüències negatives sobre la salut. En la majoria de casos, actuen magnificant i aprofundint malalties ja existents, però també impulsant l'aparició de nous problemes sanitaris.

La contaminació de l'aire a causa de l'ús massiu de combustibles fòssils en el transport i la indústria; la major freqüència i intensitat de les onades de fred i les onades de calor; l'augment dels insectes que transmeten malalties infeccioses; o la disminució de les collites i el seu menor valor nutricional a causa de l'increment de les temperatures i de l'acumulació de CO₂ en l'atmosfera; són algunes de les conseqüències sobre la salut que té la crisi ecològica. Com sol ocórrer, això afectarà de forma molt més acusada a aquelles persones i comunitats empobrides. Les desigualtats econòmiques accentuen encara més aquests problemes sanitaris. Per això la resposta ha de passar per actuar sobre les causes, però també per una adaptació construïda sobre la redistribució de la riquesa que garanteixi unes condicions de vida digna per a la majoria social.

LA CONTAMINACIÓ DE L'AIRE A L'ESTAT ESPANYOL PRODUÏX

20

VEGADES MÉS
MORTS QUE EL
NÚMERO DE
VÍCTIMES EN
ACCIDENTS DE
CARRETERA

44.603

PERSONES MOREN
CADA ANY PER LA
CONTAMINACIÓ
CAUSADA PER
COMBUSTIBLES FÒSSILS

LA CONTAMINACIÓ ATMOSFÈRICA PER OZÓ,
PRODUÏDA PEL TRANSPORT I LA RAMADERIA
INTENSIVA, ÉS RESPONSABLE D'ENTRE

1.500-1.800

 MORTS A L'ANY

PROPOSTES

► **Reforçar les infraestructures hospitalàries** i incrementar el nombre de llits per a pacients de mitja i llarga estada. Augmentar les plantilles de professionals, disminuir la precarietat i millorar la seguretat i la salut en el treball.

► **Cobertura sanitària universal** que garanteixi els drets a les persones migrants i en situació administrativa irregular, així com a les persones sol·licitants d'asil o a familiars de migrants regularitzats.

► **Gestió pública del sistema sanitari:** convertir tots els centres, hospitals i serveis privatitzats/externalitzats a la gestió directa, integrada i participada per la població i les treballadores.

► **Augment del pressupost i enfortiment de la Salut Mental Comunitària**, tant en la seva vessant assistencial sanitària com en la vessant social de la malaltia mental greu.

► **Potenciar i implementar la Llei de la dependència**, perquè les persones amb discapacitat puguin mantenir-se en els seus domicilis amb el suport de cuidadores i recursos públics, mentre, alhora, establim un pla urgent de millora de la xarxa pública de residències i de control de les privades.

► **Apostar per una indústria farmacèutica pública**, i per la nacionalització i reconversió de sectors industrials per a la provisió de materials sanitaris estratègics.

► **Multiplificar la inversió pública en recerca i desenvolupament** i lluitar per acabar amb un sistema de patents que genera enormes acumulacions de poder en unes poques empreses. Alliberar de manera immediata i urgent les patents de les vacunes COVID per garantir-ne l'accés, la producció i la distribució de manera massiva a nivell mundial.

TREBALL

**TREBALLAR MENYS, PRODUIR ALLÒ
NECESSARI, REDISTRIBUIR – HO TOT**

EL MÓN LABORAL EN CRISI

La pandèmia de la COVID-19 ha precipitat un nou episodi de recessió mundial i el cop dur a l'economia s'ha traslladat a les esquenes de la classe treballadora. Milions de treballadores precàries i temporals s'han quedat sense treball i sense ingressos en aquest període, i moltes altres més s'han vist immerses en ERTes. Aquest mecanisme que, segons el Govern pretenia frenar la destrucció d'ocupació, ha suposat una prolongació de la crisi social i un augment de l'atur a llarg termini, finançat al 100% per l'administració pública i sense cap mena de suport per part del capital.

De fons ressonen les lliçons no apreses de les crisis anteriors: socialitzem les pèrdues, privatitzem beneficis. Exigències de rescats de grans empreses, macroprogrames d'ajudes a sectors privats i deslocalitzacions industrials una vegada cobrades les ajudes, ens han posat en guàrdia de l'onada de tancaments i acomiadaments

que vindran. I mentre s'aproxima la caiguda d'ocupació en sectors clau de l'economia industrial de tot l'estat, observem com creixen els riscos davant el procés de digitalització. Grans signatures tecnològiques –Google, Apple, Facebook, Amazon i Microsoft– veuen els seus beneficis disparats i nosaltres, les treballadores, veiem com creixen el control i la vigilància sobre les nostres jornades de treball, veiem com perdem drets i veiem com es destruiran milions de llocs de treball remunerat en els propers mesos i anys. Veiem un cop i un altre com es repeteixen els casos; com els acomiadaments massius al sector bancari per part de les mateixes entitats que fa uns anys van ser rescatades amb diners públics. A tot això s'hi sumen les urpes del deute, l'austeritat, la pèrdua de sobirania i la subordinació de l'estat als interessos dels mercats financers. L'obligació davant la Unió Europea d'implementar reformes profundes en el mercat laboral i en el sistema de pensions pesa molt: tornarem a pagar la seva crisi?

EL MERCAT LABORAL SOTA LA CRISI ECOLÒGICA

El model productiu amb el qual ens endinsem en la crisi ecològica és especialment vulnerable. **L'economia depèn avui de dos sectors, construcció i turisme, que només generen ocupació precària i que depenen d'enormes costos ecològics, tant en materials com en energia.** Les bases d'aquest model no són noves, al contrari, fa dècades que hi són, a l'economia. La globalització va suposar un increment de l'especialització internacional del treball, i en aquest repartiment, una potència de segona fila com l'estat espanyol només en va obtenir les engrunes. Els treballs menys productius, els que més depenen de la inversió estrangera, són els que desenvolupem nosaltres perquè les grans potències es reserven els

sectors estratègics, aquells que més valor produeixen i menys contaminen. Però canviar això dins de les regles del capitalisme internacional és impensable. **És imprescindible reforçar els sectors que creen valor per a les comunitats i desvincular-se dels mecanismes de producció internacional, que són inviables ecològicament i ens encadenen a la misèria.** Perquè a més, aquests són els primers que cauran, o que ja han començat a caure.

La combinació de la caiguda en la producció de petroli barat al costat de l'aparició d'altres crisis ha posat contra les cordes aquells sectors que ja estaven sota amenaça. **Avui tothom té clar**

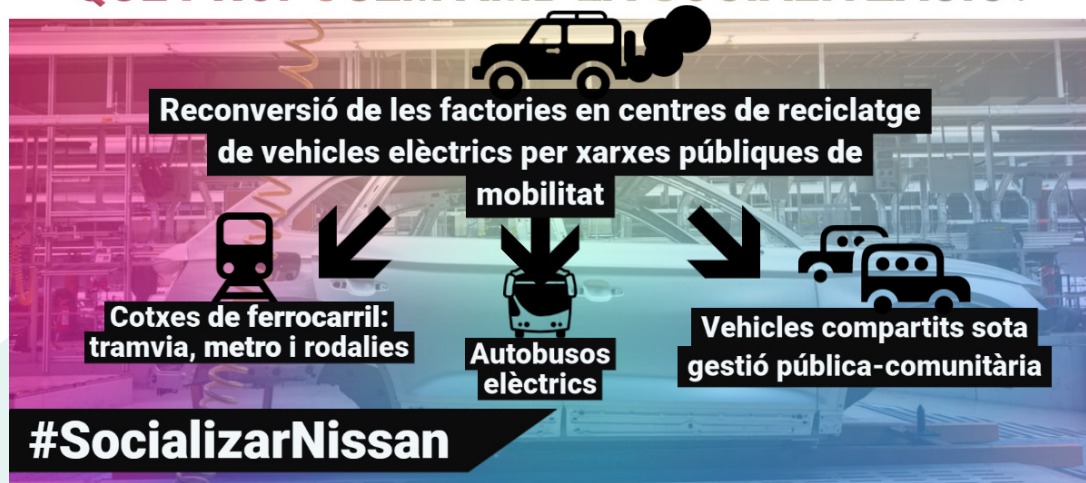
que l'automoció, tal com la coneixem, no sobreviurà; com tampoc ho faran les indústries més brutes. Airbus o Nissan són només dos exemples, però de fons estan les amenaces de tancament a moltes plantes de l'estat, i les seves pròpies treballadores saben que el futur de les indústries contaminants té els dies comptats, i són molt pocs.

Així mateix, l'abandonament sistemàtic del medi rural, del sector primari i de la producció d'aliments, fa que arribem a la crisi ecològica

amb una gran debilitat també en aquest àmbit. Mecanitzat, controlat per grans multinacionals i dependent d'una gran quantitat d'energia i de fertilitzants, el sector agrícola pràcticament no genera ocupació. Una tasca fonamental de la transformació ecosocialista serà revertir aquesta situació, dedicant una gran quantitat de llocs de treball a la producció d'aliments i a la cura dels ecosistemes. Això ajudarà a frenar la despoblació i disminuir la dependència de grans cadenes de valor globals: que el nostre aliment no depengui del capitalisme internacional.

QUÈ PROPOSEM AMB LA SOCIALITZACIÓ?

FEMINISMES PER CANVIAR-HO TOT

Essencials i invisibles

La pandèmia mundial de la COVID-19 va posar en evidència com les precàries, les invisibles i les subalternes, aquelles que l'economia ni veu ni escolta, vam ser la primera línia de resistència. Vam ser i som treballadores essencials. **Vam sostenir i sostenim vides col·lapsades per la precarietat, per la privatització dels serveis públics,** pel desmantellament d'un Estat del Benestar –que mai va arribar a ser-ho del tot per a nosaltres–, per la mercantilització d'allò comú. Vam haver de convertir-nos en teletot i en tele-res. Vam haver de sortir de casa a netejar, a obrir supermercats, a cuidar la terra, a proveir de diners i aliments, a cuidar vides en residències i hospitals, a respondre urgències. **I per un moment, vam ser visibles. I per un moment, ningú va negar la nostra condició essencial.**

Però el reconeixement no es va mantenir i, avui, seguim en la nostra condició d'invisibilitat. Avui seguim a les nostres cases i en els nostres treballs fent aquestes tasques que per mandat de gènere ens són imposades, naturalitzades i normalitzades. Continuem treballant sense descansar

QUINS TREBALLS SOSTENEN EL MÓN?

Parlem del treball de reproducció social com aquell que resulta essencial per a la nostra supervivència. Totes aquelles tasques ingents de cures que ens desborden i que són imprescindibles perquè la vida funcioni dia rere dia, perquè puguem continuar existint. Responent a necessitats bàsiques per al nostre benestar i per al nostre

desenvolupament quotidià com a éssers vulnerables, interdependents i ecodependents.

Són tasques de proveïment de famílies i comunitats, vinculades a béns comuns i naturals, que condicionen les maneres d'habitar-produir-transformar als nostres territoris. **Treballs vitals que es reparteixen de manera injusta, des d'una divisió sexual i transnacional del treball,** i la responsabilitat dels quals sempre és desplaçada a l'àmbit privat, a les llars, i recau sobre les dones: mares, filles, germanes, companyes.

Dins d'un sistema capitalista cisheteropatriarcal, racista, extractivista i biocida com el que vivim, tots els treballs essencials són invisibles. **El capital se n'apropia contínuament però mai paga, els dóna per suposats, els exigeix, precaritzant les nostres vides, cossos i territoris.** Així, amb la seva realització, el sistema genera un triple deute: un deute social amb el treball explotat, un deute encarnat amb el treball reproductiu i un deute ecològic pels danys al metabolisme natural, als nostres ecosistemes. I s'hi perpetua de manera violenta, a través de rutes migratòries, de la criminalització de la pobresa i la militarització de les nostres societats, d'endeutaments sense fi i receptes austericides, de la repatriarcalització de llars, carrers i territoris, de la privatització i mercantilització de serveis públics i béns comuns, de processos de ruptura del teixit social.

Visibilitzar, valorar i redistribuir aquests treballs és vital per aconseguir una transició ecològica justa. L'ecosocialisme que defensem assumeix que l'esfera del treball va molt més allà del treball productiu, que l'esfera reproductiva és igual

o més important. I justament per això hem de lluitar per una societat en la qual aquests treballs que són imprescindibles per a la vida no s'imposin com una obligació únicament a les dones.

ECOSOCIALISME ÉS TREBALL PER A TOTES

Respostes laborals en una mar d'incerteses

Si aspirem a una societat en la qual hi hagi ocupació per a totes, i si volem fer això sense desencadenar els pitjors efectes de la crisi ecològica, serà necessari optar per una transformació radical de l'esfera productiva, eliminant els sectors més destructius i posant en marxa una multiplicació de treballs de cura comunitària, de protecció ambiental i de proveïment d'energies renovables. **Tots aquests treballs remunerats han d'estar clarament oposats a les lògiques de generació de benefici que dominen l'economia capitalista i fora dels mecanismes de comerç internacional.** Aquests treballs han de moure's en clau d'interessos reals de les majories, no de l'economia globalitzada. Són els anomenats treballs verds, però en realitat, per ser verds **han de ser també socials, distributius i democràtics.**

Per aconseguir això, **les respostes en l'àmbit laboral han de passar per augmentar el control popular sobre el treball i per una profunda redistribució de l'activitat econòmica.** Mentre aquestes decisions depenguin de l'elit capitalista, les conseqüències de la crisi ecològica es veuran accentuades per la destrucció massiva de l'ocupació assalariada. Per evitar que les classes populars pateixin la misèria que això suposaria, necessitem avançar-nos. En aquest sentit, **les pròpies treballadores han de tenir marge per decidir sobre les condicions del seu treball.** Els centres de treball són nuclis de producció de coneixement que la societat ecosocialista ha d'aprofitar per alimentar l'emancipació de les classes treballadores i generar el coneixement col·lectiu que posi en marxa la nova societat.

PROPOSTES

► **Repartiment del treball remunerat: reducció de la jornada laboral a 30 hores setmanals** i prohibició d'hores extra. Derogar les reformes laborals. Nova legislació laboral que reforci la participació de les treballadores en la negociació col·lectiva. Prohibició dels acomiadaments en empreses amb beneficis.

► **Acabar amb l'explotació permanent de les treballadores de la llar** i l'exclusió que pateixen totes aquelles que el desenvolupen. Equiparació dels drets laborals en termes de seguretat social, de prestació per desocupació i vacances remunerades.

► **Pla de nacionalització de sectors estratègics per a la transició:** energia, salut, habitatge en mà de grans propietaris, sòl urbà. Transformació i socialització sota control de les seves treballadores i de les comunitats locals d'aquells sectors contaminants que han de reorientar la seva activitat cap a les necessitats de la transició ecològica.

► **Constituir un sistema públic de cures** que avanci en la redistribució dels treballs reproductius i potencii els serveis de cures publicocomunitàries i de proximitat.

► **Creació d'un sector públic de cura forestal** amb 50.000 treballadores i d'un parc públic de gestió de residus amb 40.000 treballadores.

TERRITORI

**ENFRONTAR-SE A L'EXTRACTIVISME,
DEFENSAR LA SOBIRANIA I CONSTRUIR
ALTERNATIVES**

MODEL AGROALIMENTARI

Sobirania alimentària, drets laborals i redistribució de la terra

Les conseqüències del canvi climàtic passen per una major freqüència d'onades de fred i de calor extrema; el risc que grans regions es converteixin pràcticament en deserts; la menor disponibilitat d'aigua; i un augment de les plagues. Tot això, tindrà uns efectes molt negatius sobre el sector agroalimentari. **La pèrdua de terres de cultiu, la disminució del rendiment agrícola de les collites i una dificultat cada vegada major per tirar-les endavant és quelcom que hem de ser capaces de preveure i adaptar-nos-hi.** No obstant això, la situació en la qual es troba el sistema agroalimentari de l'Estat Espanyol apunta en una direcció oposada. Podem emmarcar els problemes que identifiquem en el sector en tres elements:

Cada vegada menys explotacions, cada vegada més grans. La desaparició de petites explotacions durant les darreres dècades ha fet que **actualment una minoria dels propietaris acumuli la major part de les terres.** Al sector ramader, sota el model d'integració, la gran empresa és la que controla el conjunt de la cadena productiva. La tendència cap a un model de macrogranges i grans explotacions agrícoles empitjora la despoblació del medi rural, augmenta les situacions d'explotació laboral al sector i té unes nefastes conseqüències ecològiques.

Dependent, industrialitzat i insostenible. Sota la consigna de la modernització i el progrés, el camp va deixar de ser de les pageses. **L'agricultura i la ramaderia tradicional van desaparèixer per donar pas al petroli.** El model agroalimentari actual és fortament dependent del gasoil per a la maquinària i dels fertilitzants químics. Tots dos, en camí d'esgotar-se per la seva dependència de recursos no renovables. A això se li uneix l'extensió de cada vegada més regadius, just quan ens acostem a situacions de menor disponibilitat d'aigua.

Explotació laboral. Quan la cadena productiva està dominada per grups empresarials gegantins, augmenta l'explotació laboral cap a milers de treballadores assalariades. Moltes d'elles són treballadores migrants amb contractes temporals. O sense ni tan sols contracte per la situació de vulnerabilitat en què es troben a conseqüència d'una llei d'estrangeria que n'afavoreix la precarització. **Tant en hivernacles massius de fruita com en macroescorxadors, les situacions de precarietat i explotació laboral s'han convertit en una constant.**

Necessitem una transformació ecosocialista que construeixi una sobirania alimentària en benefici de les treballadores, els territoris i les seves comunitats.

-
- ▶ **Expropiació de terres a grans terratinents** i foment de l'ús cooperatiu en règim d'usdefruit de la terra per part de les treballadores del camp. Iniciar programes públics de formació en tècniques agroecològiques i la posada en marxa de bancs de terres comunitaris per al seu desenvolupament.
 - ▶ **Acabar amb la ramaderia industrial i les macrogranges.** Moratòria de noves instal·lacions i desmantellament progressiu de les existents, garantint la reincorporació laboral de les treballadores. Reconversió agroecològica de les terres dedicades a la producció de pinsos.
 - ▶ **Prohibició de l'entrada de fons d'inversió en el sector agroalimentari.** Acabar amb els oligopolis que controlen la cadena agroalimentària.
 - ▶ **Treball digne en el sector agroramader** amb una revisió sistemàtica de les inspeccions per eliminar els falsos autònoms. Fi de les condicions de pseudoesclavitud dels contractes en origen.
 - ▶ **Implantació de l'agroecologia a gran escala.** Orientar la compra pública cap al sector agroecològic i fomentar una alimentació sana i ecològica en els menjadors públics d'escoles, residències i hospitals.

ENERGIA

Abandonar les fòssils, reduir el consum i garantir l'energia com a dret

Gran part de les causes de la crisi ecològica tenen a veure amb un increment massiu de l'ús de combustibles fòssils, per la qual cosa un pas important de la transició ecològica és sortir d'aquesta dependència. Però les transformacions que necessitem en termes energètics perquè aquesta transició sigui efectiva i es dugui a terme de forma socialment justa van més enllà.

Descarbonitzar la nostra energia: La disponibilitat de petroli serà cada vegada menor, perquè ja es va superar el pic de producció fa més d'una dècada. Això podria ser una bona notícia, però si el subministrament disminueix i no hem estat capaços de sortir de l'actual dependència, les classes populars en patiran els impactes amb violència. A més, les reserves existents són suficients per desencadenar augments de la temperatura descontrolats. Hem d'abandonar al més ràpid possible l'ús dels combustibles fòssils per cobrir les nostres necessitats com a societat.

Decréixer el consum energètic: Les energies renovables són fonamentals per a la transició ecològica, però hem de ser conscients de les limitacions que tenen aquestes tecnologies. Els minerals escassos de què depenen per a la seva construcció i el fet que únicament produeixin electricitat, implica que la transició energètica va molt més enllà

de l'increment d'aquestes instal·lacions. Per abastir-nos només amb fonts renovables primer necessitem disminuir molt considerablement el nostre consum energètic.

Desmercantilitzar l'energia: Mentre el sector estigui dominat un grapat d'empreses, allò que hauria de ser un servei bàsic es tractarà com una mercaderia. Si bé necessitem disminuir el consum general d'energia, està clar que aquest no es reparteix de forma igualitària en la nostra societat. Són moltes les famílies i persones de classe treballadora que pateixen l'avarícia de les companyies de llum i gas, empenyent-les a una situació de pobresa energètica. No hi haurà transició energètica socialment justa si no ens enfrontem als interessos econòmics d'aquestes empreses.

Democratitzar l'energia: El desenvolupament dels nous projectes de centrals elèctriques renovables per part de grans empreses privades ha convertit en un risc el que hauria de ser un èxit. Aquests projectes s'imposen en indrets del medi rural sense respectar el territori, la seva biodiversitat ni la seva gent. L'única transició real i justa serà aquella que democratitzi l'energia. Amb sobirania energètica, amb capacitat de decisió de les classes populars sobre totes les etapes del procés de producció, distribució i consum de l'energia.

- ▶ **Tancament de les centrals tèrmiques i nuclears.** Creació d'una empresa pública que financii cooperatives locals per desmantellar les tèrmiques i les nuclears.
- ▶ **Expropiació a les elèctriques** en compensació pel desmantellament dels reactors nuclears i desenvolupament d'una companyia elèctrica pública.
- ▶ **Reorientació del sistema de transport elèctric cap a xarxes distribuïdes de baixa i mitja potència.** Cancel·lació dels grans projectes d'interconnexions elèctriques d'alta tensió que resulten innecessàries i destrossen el territori.
- ▶ **Desenvolupament publicocomunitari d'un model d'energies renovables distribuït.** Impulsar processos democràtics de presa de decisions en els quals participi tota la comunitat del territori afectat. Garantir la sobirania sobre les infraestructures energètiques amb models de propietat publicocomunitàries.
- ▶ **Garantir el subministrament energètic mínim necessari per a una vida digna.** Posar en marxa tots els mecanismes necessaris per acabar amb la pobresa energètica.

TRANSPORT

Transport públic i sostenible per moure'ns menys

El cotxe privat es va establir des de fa dècades en l'imaginari col·lectiu com a símbol de progrés i sinònim de llibertat. Les nostres societats es van modelar a l'ús massiu del vehicle individual, i les conseqüències d'això ens colpegen avui amb força. A les portes de la crisi ecològica, de l'emergència climàtica i del declivi energètic, la transformació del sector del transport que necessitem va moltíssim més enllà de l'impuls del cotxe elèctric i els camions d'hidrogen. De fet, **si ho apostem tot a aquest model de mobilitat elèctrica, estarem empenyent a la nostra societat a una major insostenibilitat.**

Per abordar el repte que tenim per davant, **necessitem reduir radicalment les nostres necessitats de desplaçament i de transport continu.** Això és així perquè simplement no és possible mantenir l'altíssim impacte energètic que representa aquest sector, que ocupa la primera posició tant en consum energètic com en emissions. No obstant això, no estem contínuament movent-nos per gust, sinó que es tracta d'un fet imposat. **La mobilitat es presenta com una gàbia de la qual és molt complicat sortir.** Des dels camions que transporten tones

d'aliments, productes i matèries primeres tots els dies per les nostres carreteres, als vehicles que ens desplacen des dels nostres habitatges als llocs de treball o centres d'estudis. La dependència és total, profunda i complexa.

Per desintoxicar-nos d'aquesta addicció a la mobilitat necessitem una transformació profunda del model sota el qual està organitzada la nostra societat. Això passa per **una millora de les infraestructures dels transports públics col·lectius i les condicions laborals de les seves treballadores.** Però també passa per escapar de les cadenes de subministrament de milers de quilòmetres i enfortir una producció i comercialització en circuits locals de productes i aliments bàsics. Passa també per afrontar canvis radicals en la forma en què s'organitzen les nostres ciutats, **garantint l'accés a un habitatge que no ens obligui a desplaçar-nos desenes de quilòmetres tots els dies.** Així com una reordenació urbanística d'habitatges, serveis públics, comerços i centres de treball i espais d'oci en un radi en el qual sigui possible desplaçar-se caminant o amb bicicleta.

- **Una xarxa de ferrocarril públic i de qualitat que vertebrï tot el territori.** Recuperar infraestructures en desús, millorar les existents i expandir la xarxa actual. Crear ocupacions en tasques de manteniment i estacions. Prioritzar les inversions en trens regionals i de rodalies sobre l'AVE.
- **Transport públic gratuït i amb bones condicions laborals.** Augmentar les xarxes de transport públic al medi rural i assegurar connexions ràpides amb els llocs on es concentren els serveis. Posar fi a la discriminació centre-perifèria de les ciutats i millorar la interconnexió entre barris.
- **Desmantellament progressiu de la dependència del vehicle individual.** Adaptació de les ciutats per a reduir les distàncies que cal recórrer diàriament. Potenciar l'ús de la bicicleta com a mitjà de transport a les ciutats cedint carrils de cotxes per a bicis.
- **Prohibició dels vols per a distàncies menors a 1000 km** i millora de les connexions terrestres en transport públic col·lectiu.
- **Reconversió del sector de producció automobilístic** cap a la fabricació d'autobusos i transport públic elèctric. Creació de centres públics de reciclatge de materials de la flota de vehicles obsoleta.

HABITATGE

Gent sense casa: expropiació, regulació i planificació

Al'estat espanyol hi ha més habitatges dels que es necessiten. No obstant això, des de la crisi de 2008 els desnonaments estan creixent i cada any milers de persones es veuen expulsades de les seves llars. Aquesta realitat aberrant respon a la dinàmica en què el dret a l'habitatge es converteix en un bé de mercat, es converteix en un joc on els fons voltor sempre surten guanyant i nosaltres acabem al carrer. Mentrestant, la construcció continua sent un sector actiu i responsable d'un percentatge enorme d'emissions: el 38%. **Per mantenir el dret a l'habitatge i per controlar les emissions, la primera mesura és la mateixa: treure l'habitatge de les urpes de l'especulació i convertir-lo en un dret universal i garantit.**

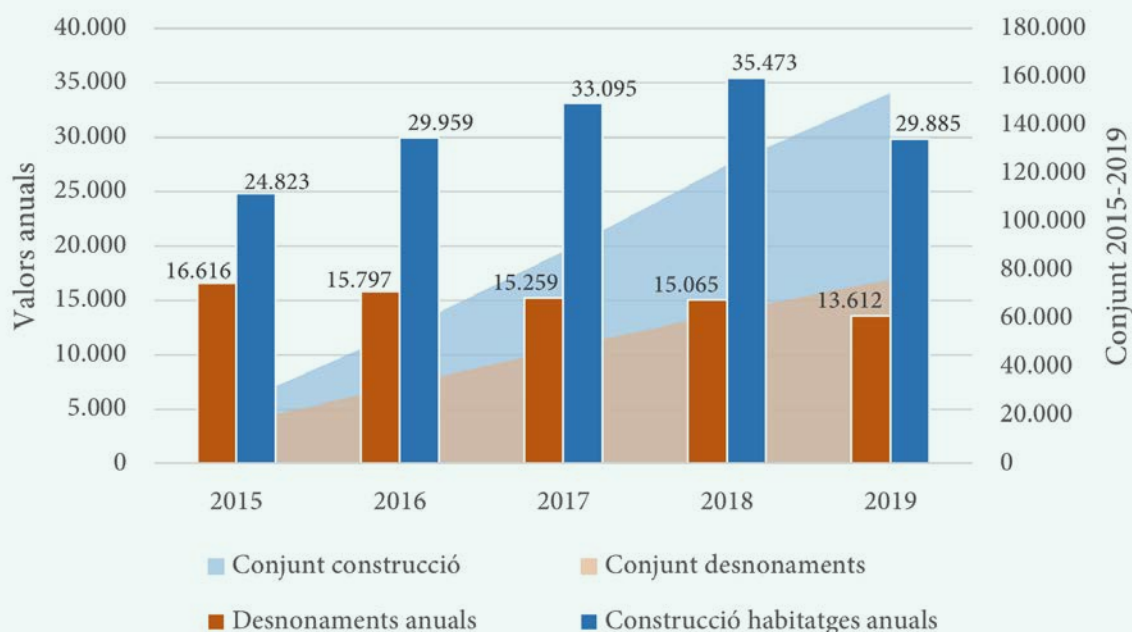
Es tracta d'entendre l'habitatge com a dret universal i fer, del parc d'habitatge existent, el substrat material que dona cobertura a aquest dret. **Enfrontar-se a la crisi ecològica amb justícia social**

exigeix garantir aquest dret a l'habitatge. Abordar una transició ecosocialista per a la majoria exigeix prendre aquest dret àmpliament compartit com a palanca amb la qual aconseguir millores en les condicions vitals de les classes populars. **Perquè habitatge digne significa també habitatge en el qual a ningú li tallin la llum, ningú pateixi cops de calor ni hipotèrmies.** Significa també habitatge envoltat de serveis públics de proximitat, espais d'oci i possibilitats d'ocupació local fora de la dinàmica de producció capitalista.

Tanmateix, res d'això serà possible amb el control privat del parc immobiliari. I per a això és **imprescindible recuperar els habitatges sotmesos a l'especulació**, sota el domini dels grans tenidors que acumulen des de 2015 més d'un terç dels habitatges. Primer pas: expropiem-los. Segon: regulem els usos de manera que l'apropiació capitalista amb les nostres llars no torni si pot ser. I finalment: planifiquem l'accés. L'habitatge, de totes i per a totes.

- ▶ **Garantir que tot l'habitatge se sotmet a un criteri social**, expropiant els habitatges sense ús per part d'entitats financeres. Parc públic d'habitatge a partir dels milers de pisos en mans d'aquells bancs que van ser rescatats amb diners públics.
- ▶ **Ampliació del lloguer social i reversió de la venda de pisos de lloguer social a especuladors.** Veïnes organitzades enfront dels fons voltor: potenciar iniciatives de cooperatives d'habitatge social en les quals les decisions sobre l'edifici es prenguin des del col·lectiu d'inquilines.
- ▶ **Regulació del preu dels lloguers en tots els pobles i ciutats.**
- ▶ **Paralització de la construcció de nous habitatges i rehabilitació del parc d'habitatge** per millorar l'eficiència energètica dels edificis: disminuir el consum energètic i augmentar el benestar.
- ▶ **Inversió pública per adaptar els nostres barris a les conseqüències del canvi climàtic.** Garantir les infraestructures i serveis de proximitat que necessiten els barris. Augmentar zones verdes que redueixin l'impacte del fenomen 'illa de calor', que fa que s'acumuli calor a les ciutats per la quantitat de formigó present.

COMPARACIÓ ENTRE CONSTRUCCIÓ D'HABITATGES I DESNONAMENTS

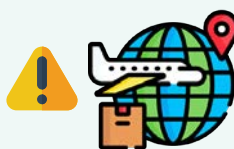
A l'estat espanyol, el **5,5%** de les explotacions agràries acapara el **55,5%** de la terra.

El **85,3%** de l'energia primària consumida a l'estat prové de combustibles fòssils i nuclear.

El **10%** més ric de la població mundial consumeix **20** vegades més energia que el **10%** més pobre

Només l'**1%** de la població mundial és responsable de el **50%** de les emissions de gasos d'efecte hivernacle per part de l'aviació.

En les últimes dècades s'han deixat en desús **7.600** quilòmetres de vies ferroviàries a l'estat espanyol.

PLANIFICAR PER A TOTES

DAVANT LA PRIVATITZACIÓ DE LES
NOSTRES VIDES, PLANIFICACIÓ
ECOSOCIALISTA

Els seus beneficis atempten contra les nostres vides

Un any de pandèmia ha confirmat les sospites que teníem al març després d'irrompre l'emergència sanitària i la propagació accelerada de la COVID-19 en els nostres territoris. **Vam veure com governs i institucions públiques van desplegar plans, mecanismes i instruments per reduir l'impacte, reactivar l'economia i salvar els beneficis d'una minoria.** Vam veure com eren les grans empreses privades qui es mobilitzaven i jugaven un paper similar al dels bancs durant la crisi de 2008, demanant avals públics i rescats multimilionaris, acollint-se a ERTes desresponsabilitzant-se de les seves treballadores, incrementant el deute públic. **S'ha apuntalat, una vegada més, la màxima de privatitzar beneficis i socialitzar pèrdues.** Durant aquests mesos s'han destinat 100.000 milions d'euros per avalar préstecs bancaris al teixit empresarial de l'IBEX35. Préstecs i compra de deute empresarial a grans aerolínies, constructores, immobiliàries, fabricadores d'armament, empreses energètiques i imperis tèxtils. **Tot això, sense cap mena de condicionalitat ecològica ni per evitar l'acomiadament de les seves treballadores.**

FONS EUROPEUS

Mentrestant, les institucions europees i estatals han cuinat una estratègia comuna de recuperació que va més enllà dels rescats multimilionaris a les empreses i impulsa una suposada onada de transformació i modernització verda i digital de l'economia europea. Aquest és el discurs sota el qual es presenta el pla "España Puede", que pretén optar als 140.000 milions d'euros que li corresponen a l'Estat espanyol sota els fons Next Generation EU, o fons europeus. **Es tracta de 72.000 milions en subvencions i 68.000 milions en préstecs, que vindran finançats per l'emissió de deute als mercats financers per part de la Comissió Europea.**

El que es presenta com un impuls per a la transició ecològica **es concreta en grans projectes que avancen en la direcció contrària a la que necessitem.** D'aquesta manera, les partides més importants es pretenen destinar a qüestions com l'impuls del cotxe elèctric, megaprojectes de producció d'hidrogen, l'extensió del 5G i una digitalització massiva, o fins i tot a l'extensió del model de macrogranges. **Es tracta de projectes fets a mida perquè els duguin a terme grans empreses altament dependents d'un extractivisme de recursos minerals del Sud global.** Lluny d'utilitzar aquests fons per reforçar els serveis públics, desenvolupar infraestructures locals de mobi-

litat i energia o iniciar una reconversió profunda del nostre sistema agroramader, l'ús que s'ha decidit és el de **rescatar a les grans empreses de l'IBEX35 amb diners públics.**

Així mateix, **la condicionalitat que acompanya a la recepció d'aquests fons aprofundeix les desigualtats socials i ens allunya d'un model de transició ecològica justa per a la majoria social.** No ens creguem que això és una cosa que ens sortirà gratis, sinó que el preu a pagar és l'exigència de reformes estructurals de caràcter neoliberal. És justament aquesta obligació de complir amb les reformes marcades per la Unió Europea la que està darrere de qüestions com la reforma del mercat laboral, la reforma de les pensions o l'entrada massiva de les col·laboracions publicoprivades en els processos contractació de l'administració pública. Així, **amb campanes de retòrica verda, es consuma un nou gir en favor de la privatització de les nostres vides.** D'aquesta manera, el nostre futur, i la capacitat d'actuació dels governs en la dècada vinent, queda marcat pel pagament d'un deute inflat per aquesta transferència de diners públics a empreses privades. **D'aquesta manera, els serveis públics i les transformacions ecològiques que realment necessitem veuen perillar seriosament el seu finançament en el futur pròxim.**

GARANTIR ALLÒ ESSENCIAL

La defensa d'allò públic com a trinxera

Per construir un model de societat radicalment diferent, necessitem resistir aquesta ofensiva neoliberal. **El nostre projecte ecosocialista ha de ser capaç d'enfrontar-se a totes aquestes reformes que li donen encara més poder a les empreses privades.** Per motius obvis, però també per motius estratègics: si permetem que el seu poder i la seva influència augmentin en aquest moment, la batalla del futur serà més desfavorable per a les classes populars. Això és el que ens impulsa a defensar allò públic com una trinxera. Perquè en aquesta fase de la crisi capitalista, quan pràcticament no poden extreure més beneficis de l'explotació laboral ni dels recursos naturals, **avança la privatització sobre àmbits que abans aconseguien escapar de les seves urpes.** Aquest és el cas de la retallada i externalització de serveis públics, de l'increment del preu de l'habitatge o de l'entrada de fons especulatiu d'inversió en sectors com l'agricultura o l'energia.

Per fer-los front necessitem dotar-nos d'eines que s'oposin a aquestes dinàmiques. **Si volem aturar la crisi, el primer és frenar la dinàmica d'acu-**

mulació capitalista que ens hi empresona. Parlem de banca pública que orienti el crèdit cap al que realment produeix un valor social; de fer pagar impostos a empreses i grans fortunes; o d'enfrontar-nos al jou que suposen el deute públic i els tractats de comerç i inversió.

Aquestes eines han d'estar orientades a garantir uns serveis bàsics per a tota la població. Uns serveis públics i comunitaris que suposin la garantia de participació popular i de drets universals. **La sanitat, l'habitatge, l'educació, el transport i els subministraments bàsics són sectors que no poden estar sotmesos a la lògica del pagament.** Alguns d'aquests serveis exigeixen una planificació i equips de gestió centralitzada, i per a això seran necessàries estructures d'àmbit estatal. Però les comunitats locals han de tenir capacitat de gestionar els recursos de proximitat: cura d'infància i gent gran; resolució de conflictes; i gestió de serveis bàsics municipals. Tots són elements centrals de la cura social que han d'estar garantits i subvencionats per l'estat però administrats per cada barri.

-
- ▶ **Reorientació ecològica de la inversió.** Supressió de projectes fòssils, frenar la construcció de grans infraestructures contaminants vinculades al sector fòssil: aeroports, ports turístics, autopistes, grans complexos turístics.
 - ▶ **Sortir de tots aquells tractats internacionals de comerç i inversió** que limiten la capacitat de regulació sobre les empreses privades i multinacionals.
 - ▶ **Creació d'una banca pública que garanteixi recursos a les llars,** financi projectes d'energies renovables de petita i mitjana grandària impulsats per comunitats locals i asseguri la sostenibilitat econòmica de la reconversió ecològica d'indústries sota el control de les seves treballadores.
 - ▶ **Acabar amb els paradisos fiscals,** perseguir el frau i acabar amb les maniobres d'enginyeria fiscal perquè les grans empreses paguin el que els correspon.
 - ▶ **Realitzar una auditoria del deute públic,** establir una moratòria del seu pagament fins que es resolgui i la cancel·lació d'aquella part que en resulti il·legítima.

RESCAT VS NACIONALITZACIÓ

	RESCAT	NACIONALITZACIÓ
Socialitzar guanys	✗	✓
Participació de les treballadores	✗	✓
Interès públic	✗	✓
Prioritzar la sostenibilitat ecològica	✗	✓

VERÍ EN FLASCONS VERDS

Nosaltres defensem una planificació econòmica democràtica i ecosocialista. El sistema capitalista, especialment en la seva versió neoliberal actual, necessita un Estat que li faciliti la mercantilització de tots els aspectes de la vida, així com la protecció de la propietat privada dels mitjans de producció. Així, a través de la cooperació publicoprivada, les empreses aconsegueixen beneficis gràcies a la protecció de l'Estat mentre que, en cas de fallida, aquest imposa durs ajustos a la resta de la població per salvar-les. **Salvar els bancs, però mai les persones ni el clima.** Així planifica el capital, com han mostrat els fons europeus Next Generation: una altra operació, tal vegada l'última bala del neoliberalisme, per transferir capital públic al sector privat.

Aquest esquema no és només aplicable als “negacionistes durs”, com Bolsonaro o Trump, sinó als “negacionistes tous” com la Unió Europea o el Govern espanyol. Aquests últims, **que fins i tot reconeixent la gravetat urgent de la crisi climàtica, confien a poder escapar-ne a través de la col·laboració amb l'empresa privada** –com a exemple, els fons Next Generation o la Llei de Canvi Climàtic impulsada pel Govern central–,

sense qüestionar en cap moment el mode de producció capitalista. Mode que, per la seva matriu productivista i l'explotació de les dues úniques fonts de riquesa –el treball i la naturalesa–, és completament incompatible amb la transició ecosocial que imposen els límits biofísics del planeta. Per tant, **desconfiem del “consens verd” que es queda en les paraules i no passa a l'acció.**

El que necessitem és una planificació col·lectiva que exigeix articulació d'espais comuns de decisió en els quals les treballadores tinguin poder de decisió. **L'organització de la nova societat exigeix que les classes populars tinguin un lideratge clar, perquè només els seus interessos, la seva forma de vida, és compatible amb els del conjunt de la societat.** Però aquests interessos, que exigeixen la seva correspondència en els centres de treball, han d'anar més enllà per superar el treball i obrir la discussió sobre el que la societat com a conjunt pot ser i ha de ser. **Poder obrer al món laboral i poder popular en forma de sistemes de participació local i regional,** són alguns dels mecanismes que es poden posar en marxa per a la transició global amb sentit de classe.

EIXOS DE LA PLANIFICACIÓ ECOLÒGICA

Control públic i popular dels sectors estratègics i empreses contaminants

És imprescindible començar a revertir les desenes de privatitzacions de grans empreses públiques dutes a terme en les últimes dècades. En el sector bancari, en l'energètic, en les comunicacions, en l'industrial i en el del transport. Ens hi juguem massa en les pròximes dècades, i el control d'aquests sectors no pot estar en mans d'una elit minoritària que únicament persegueix maximitzar els seus beneficis.

Necessitem avançar en l'expropiació i socialització de les empreses contaminants per reorientar la seva producció cap a la transició ecològica. En la situació actual, són incapaces de dur a terme una reconversió que garanteixi les condicions laborals de les seves treballadores. Enfront dels tancaments i deslocalitzacions, necessitem el control popular per part de les treballadores.

Remunicipalitzacions i control democràtic dels serveis de subministraments bàsics

L'accés a un subministrament bàsic d'electricitat, gas i aigua no pot ser un privilegi, no poden ser mers béns de mercat. A mesura que avanci la crisi ecològica, la disponibilitat dels recursos necessaris per cobrir les nostres necessitats més bàsiques pot veure's reduïda. Si estan en mans privades, podem estar segures de qui pagarem les conseqüències.

Per això és imprescindible garantir la municipalització de tots els serveis de subministraments. Però això no vol dir que quedin en mans d'alguna oficina d'una regidoria de l'ajuntament en qüestió, sinó que s'han de sotmetre al control democràtic de la població. S'ha de poder decidir sobre totes aquelles qüestions que afectin el subministrament per definir col·lectivament el rumb de la transició.

Dotar-nos d'eines productives i construir sobirania sobre les nostres vides

Els reptes que tenim per davant exigeixen que tinguem la capacitat de transformar i actuar de manera directa sobre grans qüestions que determinen la nostra societat. Per això, necessitem dotar-nos d'eines productives amb les quals fer-ho. A més de les empreses sota control popular que ja hem esmentat, també parlem d'experiències d'autoorganització que siguin capaces d'assumir les activitats productives necessàries per a la transició.

Necessitem avançar cap a una major sobirania en tots i cadascun dels aspectes de les nostres vides. Sobirania energètica, sobirania alimentària així com sobirania popular i econòmica **per decidir col·lectivament sobre què volem que es produeixi i com volem que es produeixi, on es produirà, qui ho realitzarà i com ho distribuïrem.**

Allò publicocomunitari com a marc de transició

Per dur a terme totes aquestes transformacions que expulsin l'interès privat d'una minoria de les decisions que ens afecten a la majoria social no aspirem a substituir-lo per una gran burocràcia centralitzada, separada i inaccessible a les classes populars. La nostra intenció passa per la creació d'estructures de gestió i decisió publicocomunitàries.

Això significa que siguin les classes populars organitzades des de l'àmbit local **qui tingui la capacitat de definir els processos de transició que els afecten de manera directa.** Amb el suport, el finançament i les garanties de les estructures públiques. Però construint i enfortint el poder popular sobre els territoris i les comunitats a cada pas de la transició ecològica.

PASSAR A L'OFENSIVA

Organitzar el conflicte per empènyer cap a un horitzó ecosocialista

Com hem vist al llarg d'aquestes pàgines, els reptes que tenim per davant per avançar cap a una transició ecosocialista són múltiples i complexos. El punt de partida en el qual ens trobem ara dista molt de ser òptim. Les crisis sanitària, econòmica i ecològica es combinen en un moment en el qual l'organització de les classes populars està en mínims històrics. Al mateix temps, una onada de partits i polítiques reaccionàries i autoritàries recorre el món. Un cert progressisme liberal es presenta com a mal menor davant d'aquesta situació, però en allò fonamental pràcticament no representa cap alternativa.

Les elits econòmiques respiren tranquil·les veient com es desplega la retòrica del consens verd, que s'omple la boca d'una transició ecològica falsa mentre eixampla els beneficis de grans empreses. Aquest és un dels reptes que tenim per davant. Hem de disputar el significat de la veritable transició ecològica. Perquè la necessitem amb urgència, no pot esperar més. Si deixem que per transició ecològica s'entengui allò que destrossa territoris i realitza acomiadaments massius deixant milers de persones en una situació de misèria, haurem perdut unes dècades vitals. L'única alternativa viable per afrontar aquesta situació és organitzar una resposta popular massiva que lluiti per una salida de justícia social i de redistribució de la riquesa. No podem esperar a rebre les molles del creixement econòmic, ja que a mesura que avancin les crisis successives, les molles aniran desapareixent. L'única manera d'aconseguir que el decreixement obligat de totes les esferes de la nostra societat no suposi més misèria per a les de sempre és construint una força social que assegurí la garantia de serveis bàsics, cures i temps lliure per a tota la població.

Són els interessos de les classes populars els que coincideixen amb una transformació profunda de la nostra societat que assegurí la sostenibilitat ecològica i el repartiment dels recursos. No hi ha possibilitat d'aconseguir això amb reformes parcials, ni hi ha possibilitat de fer-ho sense confrontar amb les elits econòmiques que ens han empès fins a aquest punt. Per això necessitem alimentar, impulsar i radicalitzar els conflictes econòmics i ecològics que s'enfrontin a aquestes elits. És en el procés de lluita on hem de ser capaces d'enfortir-nos, de construir experiències d'autoorganització i de poder popular. No hi haurà dreceres en aquesta lluita, necessitem organització i resposta de masses. L'ofensiva ha de ser a tots els nivells i des de tots els espais que tinguem disponibles: col·lectius ecologistes, sindicats, associacions de barri, plataformes en defensa del territori, organitzacions polítiques. Aquesta ofensiva, a més ha de tenir un caràcter internacionalista, amb la justícia social i ecològica cap al Sud Global en el centre de les nostres propostes. Comprenem que les victòries d'aquesta lluita en qualsevol país seran un avanç que augmenti les possibilitats d'èxit del conjunt de les classes populars del món.

El punt des del qual partim no és l'òptim, però justament en entrar en un període de gran inestabilitat i incertesa s'obren les possibilitats d'aconseguir victòries. És molt el que ens juguem, és molt el que hem de perdre. Però és més encara el que tenim per guanyar. I hem de jugar amb això al nostre favor. No podem deixar passar l'oportunitat de construir una societat radicalment diferent. Una societat en harmonia amb el seu ecosistema, un futur de justícia social i redistribució de la riquesa, un futur en el qual siguem realment lliures.

anticapitalistes

Anticapitalistes és una organització política que aspira a construir un moviment revolucionari internacionalista que transformi profundament la societat actual. Enfront de la irracionalitat i la injustícia que vertebraren el sistema capitalista, defensem una democràcia ecosocialista i feminista, en la qual el conjunt de la societat controli els ressorts del poder econòmic, polític i cultural.

Per això, és imprescindible que abordem i frenem la desfeta ecològica en curs. Una desfeta produïda i indida pel productivisme i el desordre substancial al sistema capitalista. Defensem un ecologisme popular que reparteixi el treball, freni la producció i l'extractivisme i permeti construir societats més justes i igualitàries. La classe treballadora, entesa en un sentit ampli, ha de ser la protagonista d'aquest canvi social.

www.anticapitalistas.org

- anticapitalistas
- @anticapi
- anticapi_org
- anticapitalistasmov

PUBLICACIONS
ECOSOCIALISTES
EDITORIAL SYLONE

